

BİLİM ÇOK İŞİMİZE YARIYOR

Çocuklar İçin Felsefe
4. Kitap

ÖZLEM YARKIN

BİLİM ÇOK İŞİMİZE YARIYOR
Çocuklar İçin Felsefe- 4. Kitap

ÖTEKİ YAYINEVİ
Çocuk Kitapları

Yazar
Özlem Yarkın

Resimleyen
Emek Kızıldaş

Kapak ve İç Mizanpaj
Emek Kızıldaş - Özgür Yurttaş

1. Baskı
Nisan 2016

© Öteki Yayınevi
Sertifika No: 25446

Baskı ve Cilt
Ceylan Matbaası
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Güven İş Merkezi B Blok No: 318
Tel: (0212) 613 10 79

Yönetim Yeri
Dr. İhsan Ünlüer Sok. Caferağa Mah. 16/10
Kadıköy / İstanbul
Tel: 0216 345 41 09
kitap@otekiyayinevi.com
www.otekiyayinevi.com

ISBN: 978-975-584-252-3

BİLİM ÇOK İŞİMİZE YARIYOR

Çocuklar İçin Felsefe
4. Kitap

Özlem Yarkın

Özlem Yarkın Kimdir?

1993 Yılında İstanbul Üniversitesi Felsefe Bölümünden mezun oldu. 17 Yıl önce başladığı felsefe öğretmenliğine halen devam ediyor. Öğretmenliğin yanında kültür-sanat merkezlerinde yetişkinlere yönelik olarak felsefe atölyeleri ve çeşitli yayınevlerinin felsefe içerikli kitaplarına redaksiyon yapıyor. Felsefe ve siyaset üzerine yayınlanmış makaleleri bulunmaktadır.

Dört bin yıl önce Mısır medeniyeti...İnsanlık artık tıp, matematik, astronomi ve geometri ile yaşamını daha da kolaylaştırmayı amaçlıyor...

Pamuk Teyze Mısır yolculuğu için çantasına yöneldi ve papirüs kağıdını çıkardı. O sırada Güneş, kurabiyelerden yemeye başlamıştı bile. Herkes Güneş'in getirdiği kurabiyelerden yiyerek papirüs kağıdının üzerindeki yazılara göz gezdiriyordu. Deniz, yazılara daha yakından bakmak istedi ama yazılardan bir şey anlaması mümkün değildi.

“Neler yazıyor burada?” diye sordu.

“Mesela, bu dikey çizgilerin her biri, bir sayıyı ifade ediyor. Burada da on iki ile sekizi çarpmışlar ama bambaşka bir yöntemle. Biraz uzun bir yoldan hesaplama yapmışlar. Dört işlemi; yani toplama, çıkarma, çarpma, bölme işlemlerini ilk kez Mısır medeniyeti kullanmış.”

Fragment of an ancient papyrus scroll with several columns of handwritten text in an unknown script, possibly Coptic or Greek. The text is arranged in approximately six vertical columns. The script is dense and appears to be a cursive or shorthand form. The papyrus is aged and shows signs of wear, including frayed edges and some staining. The text is oriented vertically on the page.

“O zaman Mısır’a gidiyoruz,” dedi Irmak.

“Evet, tekrar Afrika yolcusuyuz. Milattan Önce 2000 yılında Mısır medeniyetinin en önemli kentlerinden biri olan Memfis’te neler oluyormuş gidip görelim.”

Deniz heyecanla,

“Aaa, ben biliyorum Mısır’ı. İnternette Tutankhamon diye bir oyun indirmiş ve biraz oynamıştım. Tutankhamon Eski Mısır’da firavunmuş.”

“Ama bizim gideceğimiz dönemde Tutankhamon daha doğmamış bile. Bizim gittiğimiz zamandan yaklaşık sekiz yüz yıl sonra doğacak ve Mısır firavunu olacak.”

“Firavun nedir tam olarak?” diye sordu Güneş.

“Mısır’ın en güçlü ve sözü dinlenen krallarına firavun deniyor. Çok büyük saraylarda yaşıyorlar. Mısır’ın en büyük tanrısı olan Güneş tanrısı Ra’nın oğlu olduğuna inanılıyor. Hem Güneş tanrısıyla, hem de diğer tanrılarla iletişim kurduğuna inandıkları için firavun onlar için oldukça önemli.”

“Mısır’da da mı tanrılar çok?”

“Evet, Mısır’da da çok tanrı inancı var.”

“Peki, gerçekten tanrılarla konuşuyor muymuş firavunlar?”

“Güneş’le, Ay’la, rüzgarla, bulutlarla konuşulur mu sence?”

“Bence konuşulmaz.”

“Ama o zamanlarda insanlar, bunun olabileceğine inanıyorlarmış. Neyse, sohbetimize Memfis’te devam ederiz, haydi, dokunun papirüs kağıdına.”

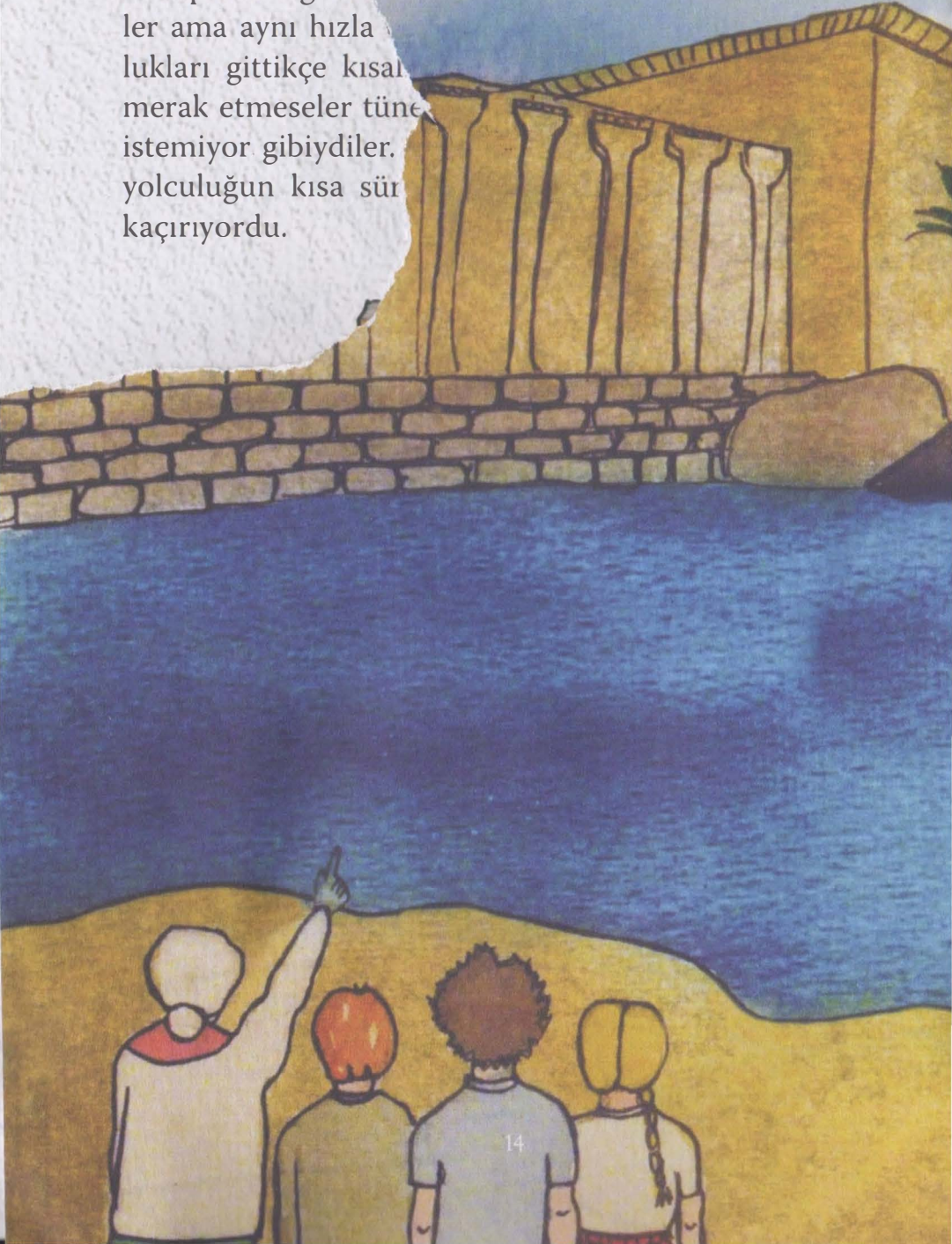

Papirüs kağıdına dokunur dokunmaz tünele girdiler ama aynı hızla öbür uçtan çıktılar. Tünel yolculukları gittikçe kısılıyordu. Görmeye gittikleri yeri merak etmeseler tünel yolculuklarının bitmesini hiç istemiyor gibiydiler. Tam da tünele alıştıkları sırada yolculuğun kısa sürmesi özellikle Güneş'in keyfini kaçıyordu.

Papirüs kağıdına
ler ama aynı hızla
lukları gittikçe kısalmış
merak etmeseler tünel
istemiyor gibiydiler.
yolculuğun kısa sür
kaçırıyordu.

“Yine çabucak geldik,” dedi Güneş menmuniyetsizce.

“İlk yolculuğumuzda tünelden en çok sen korkmuştun, şimdi ise tünelden çıkmak istemiyorsun,” dedi Pamuk Teyze Güneş’in yanağını sıkarak.

Geldikleri yer, bir nehrin kıyısıydı. Burası çok sıcaktı. Bir taraflarında, çevresinde palmiye ağaçları olan bir nehir vardı ama diğer taraflar tamamen çöldü. Neredeyse hiç ağaç yoktu. Her taraf taşlardan yapılmış binalarla doluydu.

“Burası Nil Nehri. Mısır medeniyeti bu nehre çok şey borçlu çünkü Nil Nehri bu çöl topraklarını verimli hale getiriyor.”

Nehrin kenarında balık tutanlar, su taşıyanlar vardı. Aynı zamanda nehirdeki suyu tarlalara taşıyan su kanalları yapılmıştı. Biraz ilerde geniş bir düzlükte insanlar bir şeyler ekip biçiyorlardı. Tarım, bu medeniyetin de en önemli uğraşlarından birisiydi. Çiftçilerin kıyafetleri de ilginçti. Sadece beyaz bir kumaşı bellerine sarmışlardı. Ayaklarında sandalete benzer bir terlik vardı. Saçları da peruk gibiydi.

“Saçları peruk mu?” diye sordu Deniz.

“Evet, Mısır’da bitki liflerinden yapılmış peruk takmak çok moda. Çocuklar dışında hem kadınlar hem erkekler peruk takıyor, çocukların ise saçlarını kazıyorlar. Bakın şuradaki çocuğun saçları kazınmış.”

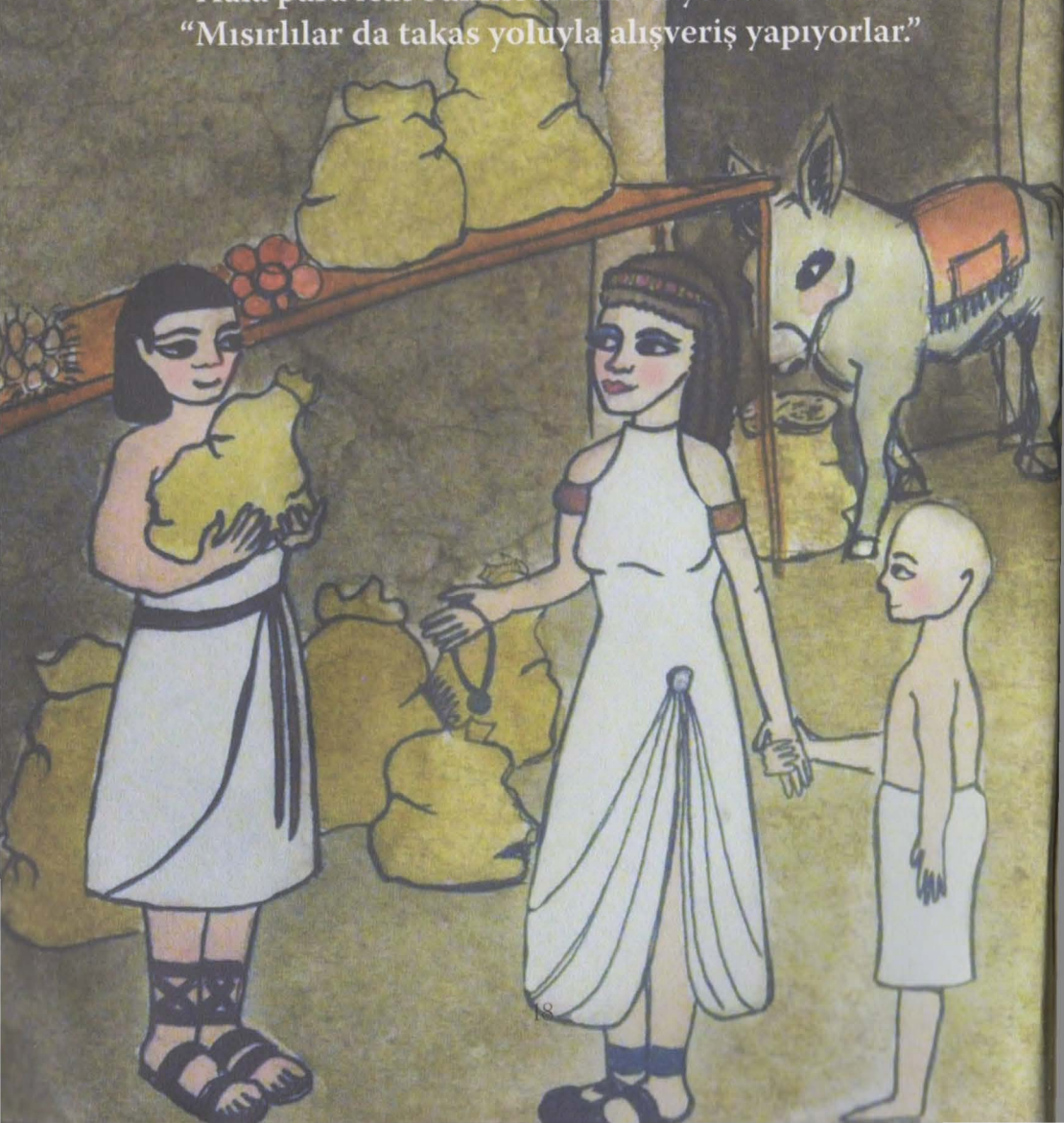
“Aaa, iyi ki bu zamanlarda yaşamamışım. Peruk da takmazdım, saçımı da kazıtmazdım,” dedi Güneş.

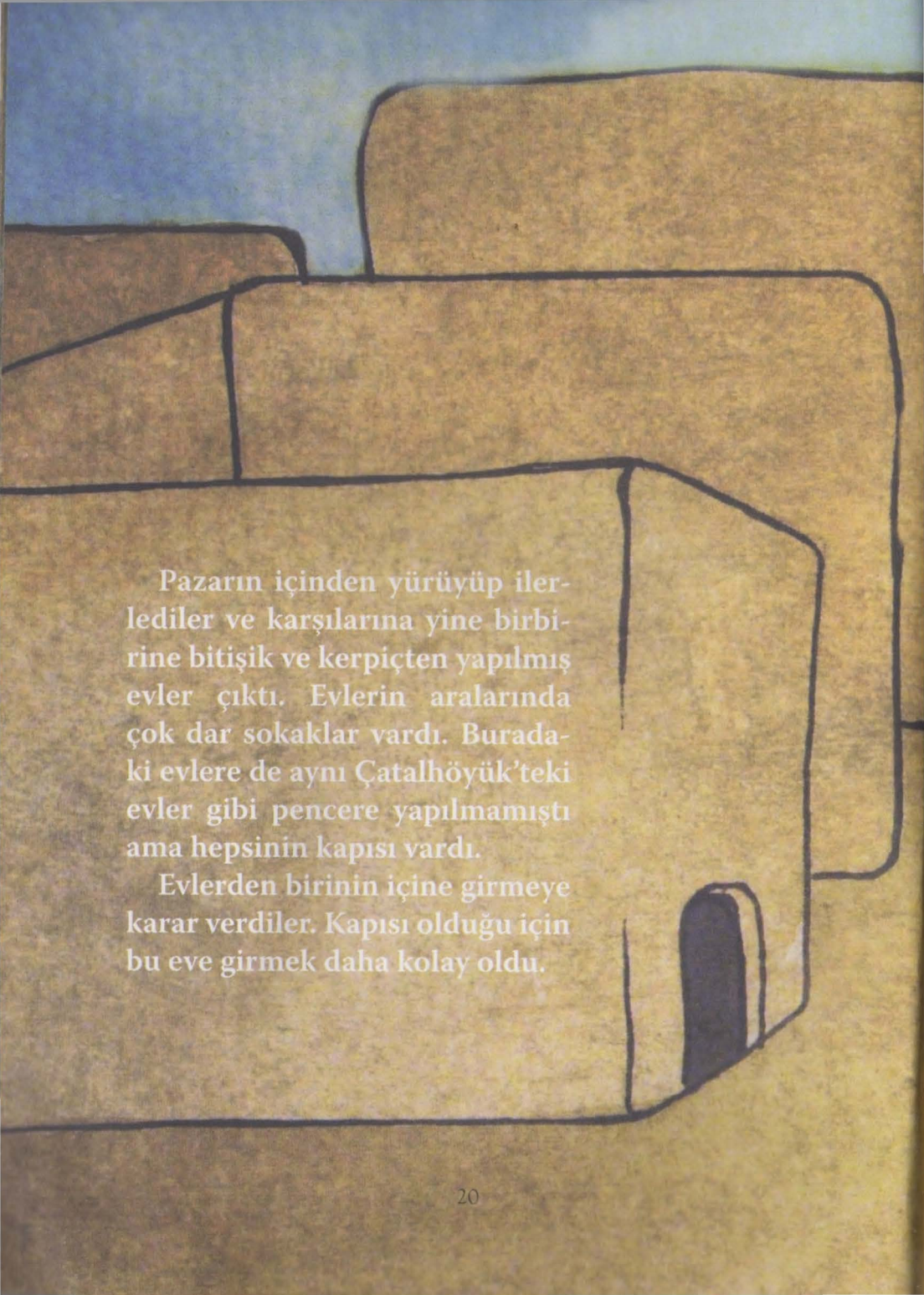
Biraz daha içlere doğru yürümeye başladılar. Geldikleri yer sanki bir pazar yeri ve bir kadın, kolyesini vererek karşılığında bir çuval buğday alıyordu. Diğer tarafta bir başkası bir çuval arpa verip karşılığında tahtadan bir iskemle alıyordu.

“Hâlâ para icat edilmedi mi?” diye sordu Irmak.

“Mısırlılar da takas yoluyla alışveriş yapıyorlar.”

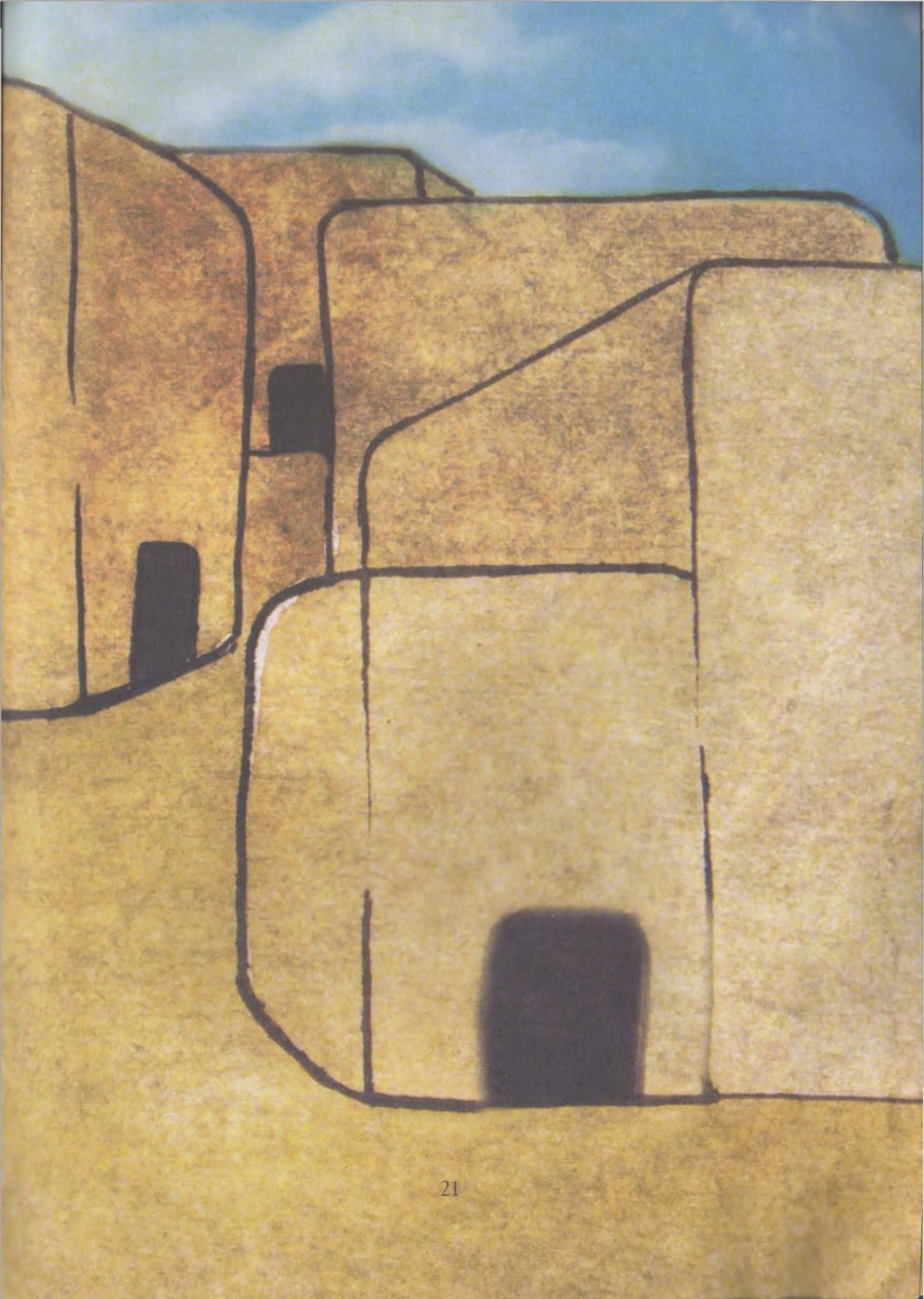

Pazarın içinden yürüyüp ilerlediler ve karşlarına yine birbirine bitişik ve kerpiçten yapılmış evler çıktı. Evlerin aralarında çok dar sokaklar vardı. Buradaki evlere de aynı Çatalhöyük'teki evler gibi pencere yapılmamıştı ama hepsinin kapısı vardı.

Evlerden birinin içine girmeye karar verdiler. Kapısı olduğu için bu eve girmek daha kolay oldu.

Evde iki kadın, tahtadan yapılmış bir tezgâhta kumaş dokuyordu. Her ikisi de boyunlarına, kollarına, kulaklarına birçok takı takmış, gözlerine ise simsiyah makyaj yapmışlardı. Başlarında da perukları vardı.

“Ne kadar süslüler,” dedi Irmak.

“Evet, Mısırlılar dış görünüşlerine çok önem verirlermiş. Zenginler daha gösterişli giyinirmiş, yoksullar ise daha ucuz kumaşlar ve takılar kullanırmış.”

“Yarım milyon yıl önce bütün insanlar aynı yiyecekleri yiyip aynı kıyafetleri giyiniyorlardı. Ne oldu şimdi?” diye sordu Deniz.

“Çok haklısın, medeniyetler döneminde her şey çok değişti. Toprağa yerleşme, ticaret, savaşlar insanlar arasında bir fark yarattı.”

“Nasıl fark yarattı?”

“Servetlerinin az ya da çok olması belirledi bu farklılığı. Örneğin, Mısır medeniyetinde en çok serveti olanlar firavunlardı. Firavunlara göre daha az serveti olanlar, rahipler ve askerlerdi. Çiftçiler ve zanaatkârların serveti, rahip ve askerlere oranla daha azdı. Hiçbir şeyi olmayanlar ise kölelerdi.”

“Toprağa yerleştikleri için mi böyle oldu? Yerleşmeselermiş o zaman,” dedi Güneş.

“Aslında toprağa yerleşmekte ya da üretim yapmakta bir sorun yok. Asıl sorun üretilenlerin eşit bir biçimde paylaşılmamasında.”

“Her şeyi akıl etmişler de bunu neden akıl edememişler?”

“Belki bir gün bunu da akıl ederler.”

O sırada kumaş dokuyan kadınlara bakarak,

“Şimdi bu dokudukları kumaşları tapınağa mı verecekler?” diye sordu Irmak.

“Bir kısmını pazardaki başka mallarla takas edecek, bir kısmını da tapınağa verecekler.”

Bir süre daha kumaş dokuyan kadınları izlediler. Ardından evin içinde dolaşmaya başladılar. Etrafta tahta sandıklar, tabureler, hasırlar, yataklar vardı. Odaları gezerken daha önceki medeniyetlerde görmedikleri birçok eşya ile karşılaştılar. Seramikler burada daha güzel ve parlak görünüyordu. “Aaa, müzik aletleri de var,” dedi Deniz.

Birbirine vurulduğunda güzel ses çıkaran değnekler, metalden yapılmış çingıraklar, üflemeli çalgılar Mısırlıların müziğe çok düşkün olduklarını gösteriyordu. Her biri, bir müzik aletini alıp çalmaya başladı. O kadar çok gürültü çıkarmışlardı ki evde kumaş dokuyan kadınlar iyi ki onları görmüyor ve duymuyorlardı.

“Dışarı çikalım mı artık? Mısır’da dolaşacağımız daha çok yer var,” dedi Pamuk Teyze.

Ellerindeki müzik aletlerini yerlerine koyup evin içine son bir kez baktılar. Mısır medeniyeti her açıdan onlara çok değişik gelmişti. Evden çıktılar ve hava çok sıcak olmasına rağmen epeyce yürüdüler.

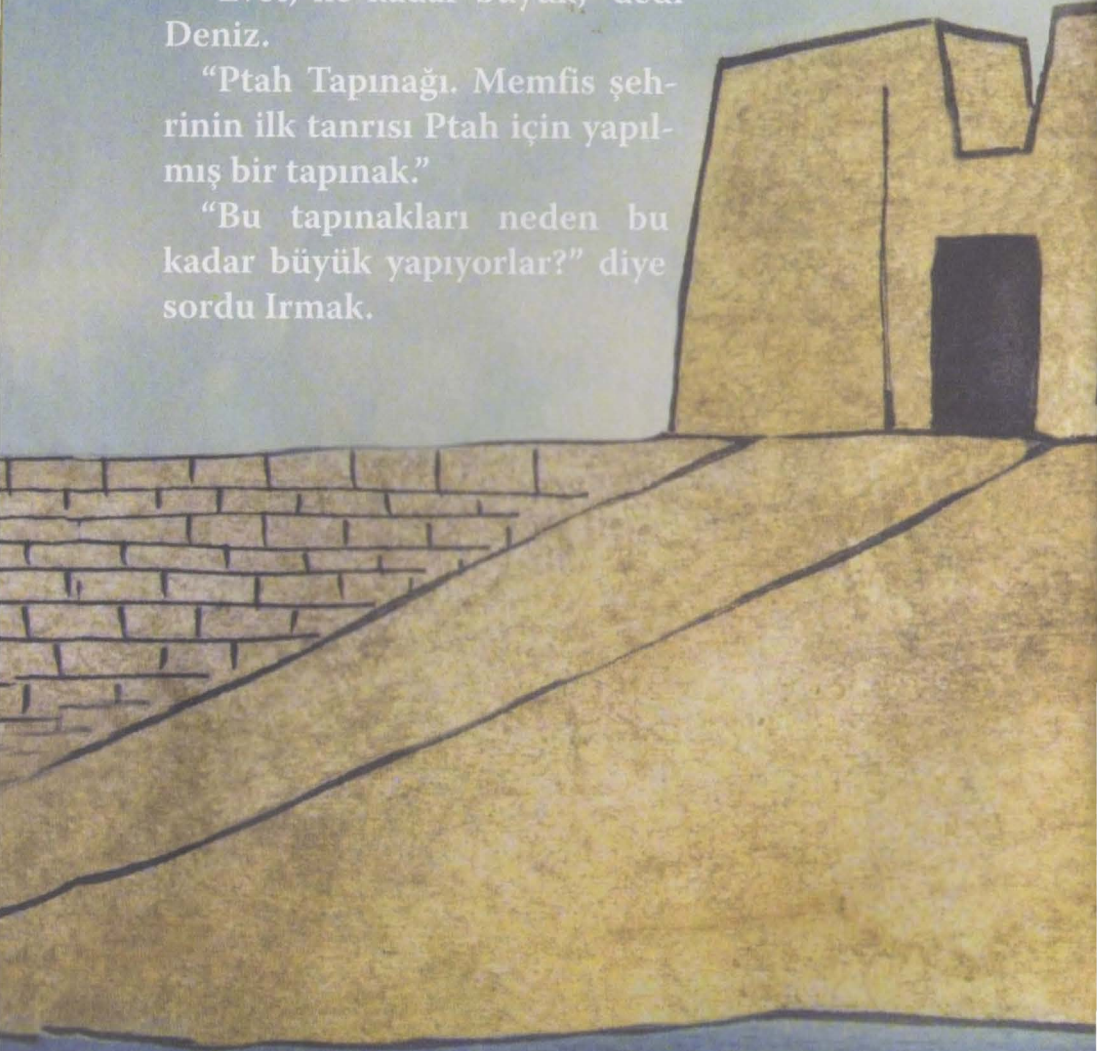
“İlerdeki büyük yapıyı görüyor musunuz?” diye sordu Pamuk Teyze.

Bu kocaman taştan yapıyı görmemek mümkün değildi.

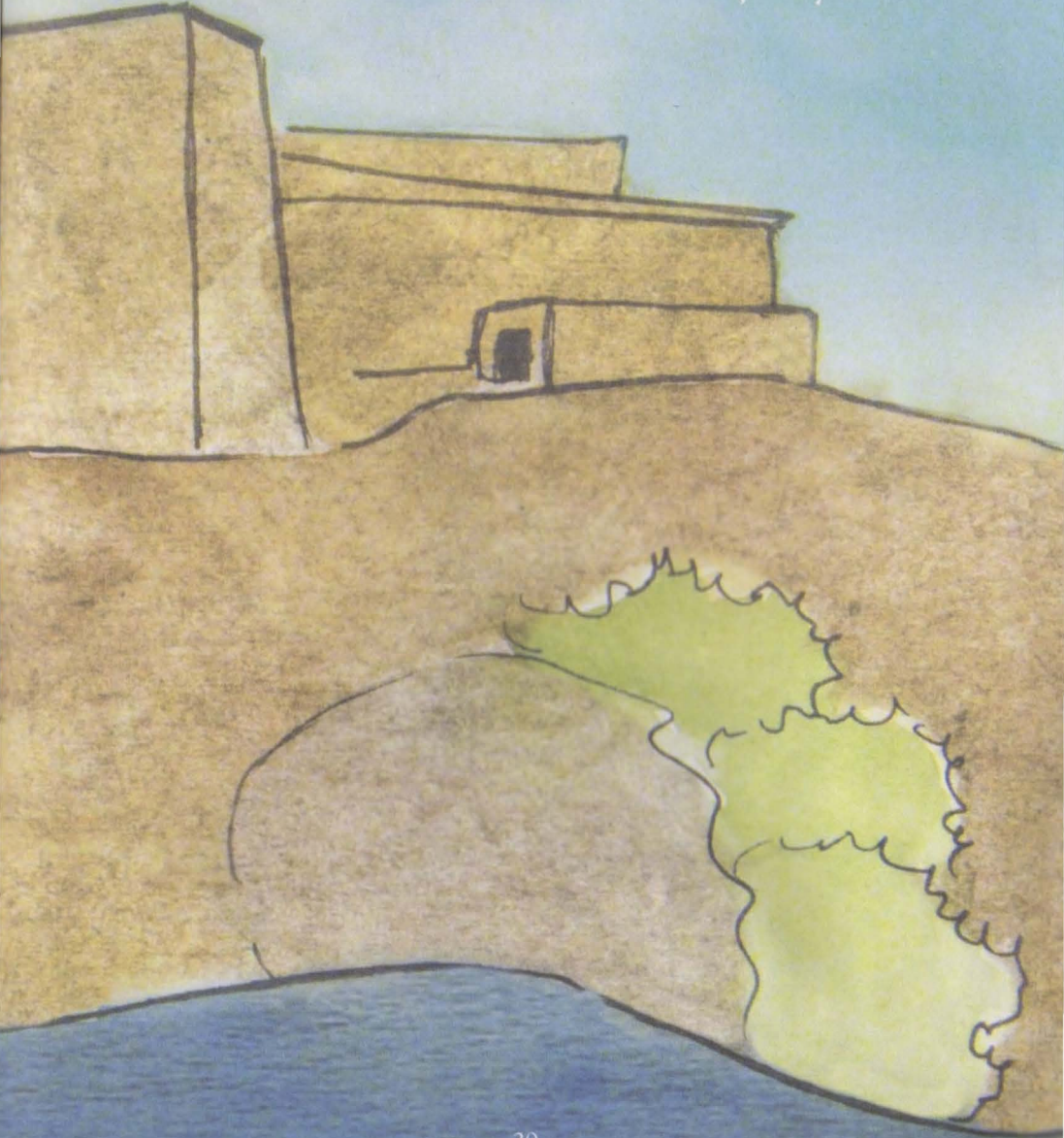
“Evet, ne kadar büyük,” dedi Deniz.

“Ptah Tapınağı. Memfis şehrinin ilk tanrısı Ptah için yapılmış bir tapınak.”

“Bu tapınakları neden bu kadar büyük yapıyorlar?” diye sordu Irmak.

“Çünkü tanrularına böyle teŖekkür ediyorlar.
Ayrıca o tanrularдан korktukları için onlara böyle
büyük bir ev yapınca onlardan gelecek kötülükler-
den de korunduklarını düşünüyorlar.”

Tapınağa yaklaştıkça gözlerine biraz ürkütücü görünmeye başlamıştı. Tapınağın büyük kapısının iki yanında, kapıdan en az iki kat büyük, iki duvar vardı. Taş duvarların üzerine çeşitli resimler yapılmıştı. Tapınağın kapısından içeri girerken,

“Kendimi burada karınca gibi hissettim,” dedi Güneş.

Tapınağın içindeki büyük sütunların arasından geçerek ilerlediler. Duvarlarda avlanan, balık tutan insan resimleri gibi pek çok resim vardı. Tapınağın içine girdikçe önlerine yeni sütunlar ve binalar çıkıyordu.

En büyük binalar rahiplerin evleriydi. Bazı binalar okul, bazıları depo olarak kullanılıyordu. Her tarafta çeşitli hayvan resimleri, duvar kabartmaları ve heykeller vardı. Tapınağın içinde dolaşanların kıyafetleri çok farklıydı.

Başlarına beyaz bir taç takmışlardı ve bu taç akba-
ba biçimindeydi. Bu durum Irmak'ın dikkatini çek-
mişti ve,

“Bu tapınakta dışarıda gördüğümüz insanlara ben-
zer hiç kimse yok,” dedi.

“Çünkü bu tapınakları Mısır halkı yapmış olma-
sına rağmen tapınağa girmeleri yasaklanmış. Mısır

halkı ürettiklerini tapınağa teslim ederek tanrularına teşekkür etmiş oluyor. Tapınağa ancak belli görevleri olanlar girebiliyor. Tapınağın en önemli görevlisi ise rahip.”

“İnsanlar her şeyini tapınağa verince en zenginler rahipler mi oluyor?” diye sordu Güneş.

“Evet, bir süre sonra Mısır’ın en zenginleri, firavunlardan sonra rahipler oluyor. Çünkü tarım yapılan topraklar ve üretilenlerin büyük bir kısmı tapınağa ait oluyor.”

“İnsanlar her şeylerini tapınağa veriyorlar ama tapınağa giremiyorlar bile. Rahipler ve firavunlar ne yapıyor? Durup dururken zengin mi oluyor? Ne acayip,” dedi Güneş.

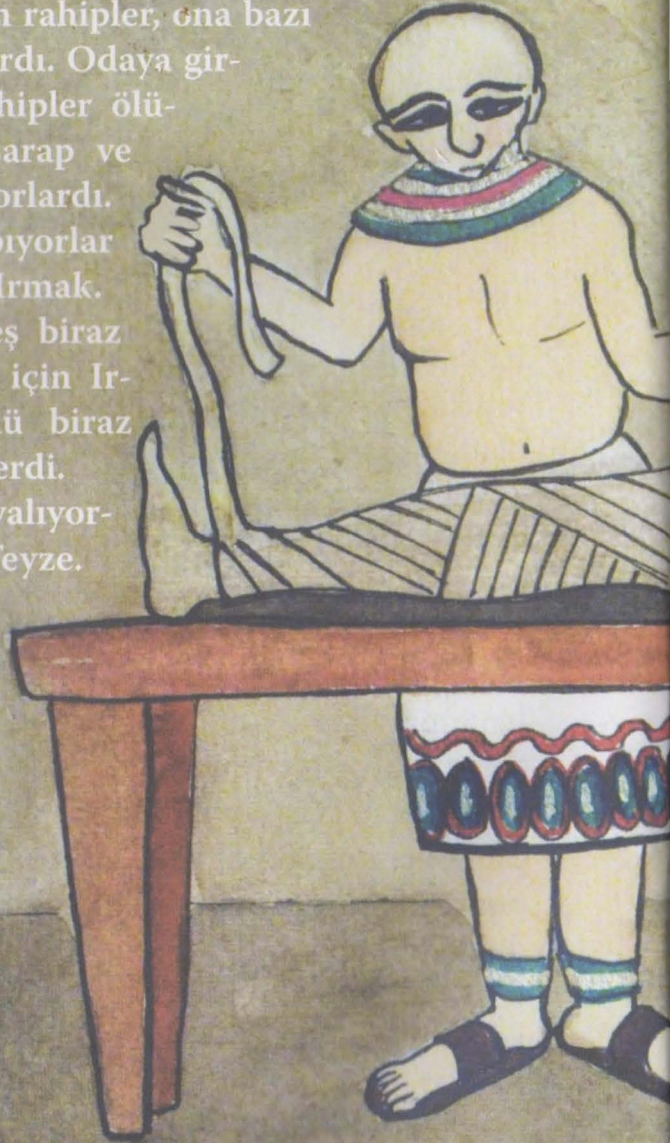
“Onlar da bir şeyler yapıyor elbette. Haydi bakalım, yola devam edelim de size ilginç bir şey daha göstereyim.”

Pamuk Teyze'yi takip ettiler. Bir sürü sütunun arasından geçerek tapınağın içindeki büyük yapılardan birine girdiler. İçeride bir ölünün etrafında toplanan rahipler, ona bazı işlemler yapıyorlardı. Odaya girdikleri sırada, rahipler ölünün vücudunu, şarap ve baharatlarla yıkıyorlardı.

"Aaa, ne yapıyorlar öyle?" diye sordu Irmak.

Deniz ve Güneş biraz arkada kaldıkları için Irmak'ın gördüğünü biraz daha geç görmüşlerdi.

"Ölüyü mummylıyorlar," dedi Pamuk Teyze.

“Mumyalamak mı? O da ne demek?” diye sordu Deniz.

“Eski Mısırlılar öldükten sonra tekrar dirileceklerine inanırlardı. Bu yüzden de ölünün vücudunu korumak için mumyalama tekniğini geliştirdiler.”

“Eski Mısırlılar ölümden de tanrılar kadar çok korkuyorlarmış,” dedi Güneş.

“Sanki sen korkmuyorsun ölümden,” dedi Irmak.

“Korkuyorum tabii ki, herkes korkar.”

Bunlar konuşulurken, rahipler bir çengelle ölünün iç organlarını dışarı çıkarıyor, çıkardıkları organların yerine de bir şeyler yerleştiriyorlardı. Ardından, ölünün başı da dahil her tarafını, beyaz keten kumaşla sardılar, başına bir maske geçirip tabutun içine koydular. En son olarak da tabuttaki ölünün yanına, iç organlarını ve bazı mücevherlerini yerleştirdiler.

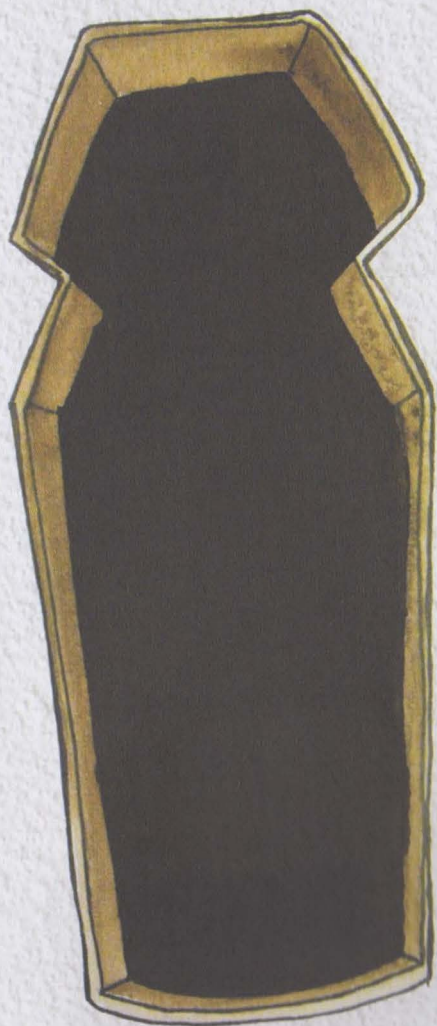
“Kırk gün boyunca ölüyü tabutta kurutacaklar, böylece ölünün bedeni çürümeden uzun yıllar bu şekilde kalacak.”

“Öldükten sonra çürüse ne olur ki?” diye sordu Deniz.

“Eski Mısırlılar ölümden sonra dirileceklerine inanıyorlar demiştim ya. İşte bu yüzden bedenlerinin bozulmasını istememişler. Mumyalama işlemi Mısırlıların tıp ve kimya alanındaki çalışmalarının bir sonucu.”

Irmak, gördüklerinden hiç hoşlanmamıştı ve,

“Gerçekten çok acayipmiş, haydi, artık çıkalım, ben daha fazla burada kalmak istemiyorum,” dedi.

“Eveeeet, Őimdi sizi dűnyanın yedi harikasından biri olan..” Pamuk Teyze daha sűzűnű tamamlamadan Deniz heyecanla atıldı ve,

“Ben biliyorum, kesin piramitlere gidiyoruz,” dedi.

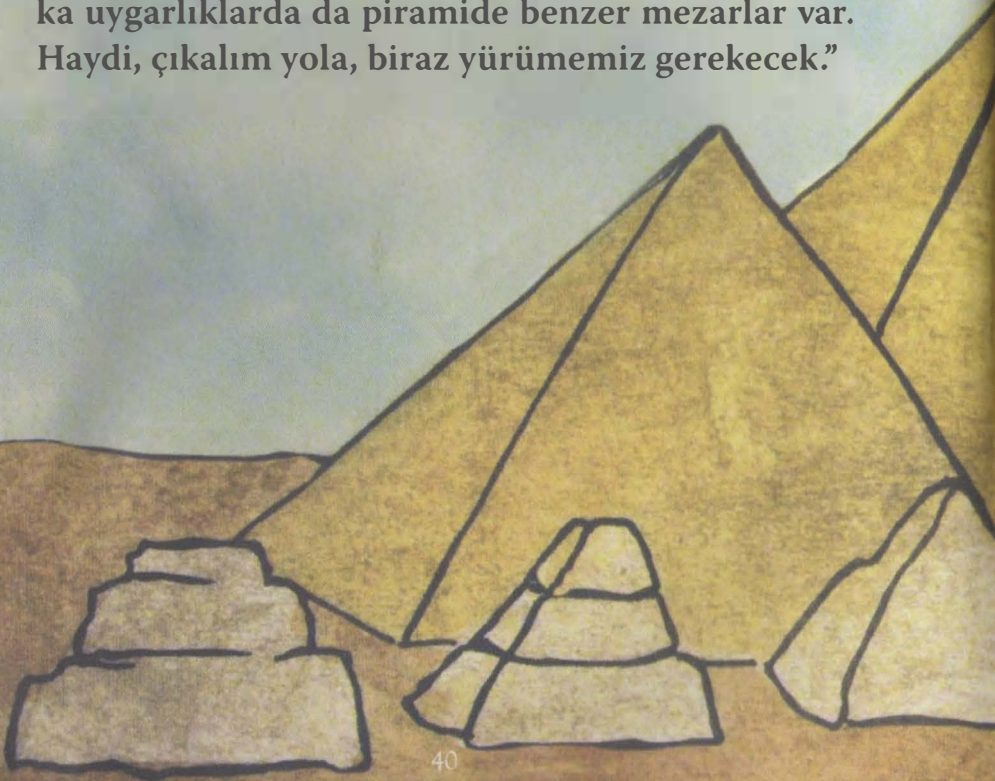
“Ben de biliyorum,” dedi GűneŐ.

Irmak piramidi duymuŐtu ama hakkında hiŐbir Şey bilmiyordu.

Őekinmeden sordu,

“Piramit nedir?”

“Piramit Őeklinde yapılmıŐ firavun mezarları. En fazla Mısır’da yapılmıŐ bu mezarlardan ama baŐka uygarlıklarda da piramide benzer mezarlar var. Haydi, ıkalım yola, biraz yűrűmemiz gerekecek.”

Memfis Őhrinden, en ũnlũ ũç piramidin bulunduğu Giza'ya doğru yola çıktılar. Epeyce yũrũdũkten sonra piramitler gũrũndũ. Deniz, piramitleri uzaktan gũrũr gũrmez,

“Aaa, televizyonda gũrdũđũmden daha bũyũk-lermiŐ,” dedi.

YaklaŐtıķça daha da bũyũk gũrũnũyordu gũzlerine. En bũyũk piramidin yanına geldiklerinde bunun Memfis' teki tapınaktan da bũyũk olduğunu fark ettiler. ũç tane piramit vardı. Keops, Kefren ve Mikerinos piramitlerinden en bũyũđũ olan Keops Piramidi'nin yanındaydılar.

“İşte! Dünyanın yedi harikasından biri olan Keops Piramidi. Keops, daha önceki Mısır firavunlarından biri.”

Milyonlarca taş, piramit şeklinde üst üste dizilmişti. Keops Piramidi, neredeyse beş katlı bir apartmandan on kat daha uzundu. İrmak, piramitlere bakarak,

“Ne kádar çok taş var,” dedi.

“Bu piramidi yapmak için iki milyona yakın taş kullanılmış.”

“Neden bu kadar büyük yapılmış ki?”

“Çünkü Keops, daha yaşarken en büyük mezarın kendisine ait olmasını istemiş. Piramidin yüksekliği yüz elli metreye yakın. Eski Mısır’da gökyüzü, sonsuzluk anlamına geliyor. Gökyüzüne yani sonsuzluğa daha yakın olmak için bu kadar yüksek yapılmış. Keops, böylece hem çok güçlü olduğunu hem de ölümsüz olduğunu ispatlamak istemiş olabilir.”

“Kim yapmış peki bu piramitleri?” diye sordu Deniz.

“Köleler yapmışlar. Bu piramidi yapmak için yüz bin köle, yirmi yıl boyunca çalışmış.”

“Nereden bulmuşlar bu kadar taş?”

“Mısır’da çok sayıda maden ve taş ocağı var. Taş ocaklarında kayanın yüzeyi, burada gördüğünüz şekilde, yani blok halinde kesilir. Takozlar yardımıyla taş blok yerinden çıkarılıp düzgünce yontulur. Kölelerin rahat çalışması için de blokların etrafına kanallar açılır.”

Üçü de hayretle devasa büyüklükteki piramide bakıyordu.

“Taşları nasıl taşımışlar peki?” diye sordu Güneş.

“Çeşitli kızaklarla, halatlarla ve çok büyük makaralarla taşımışlar. Piramidin mimarı çok ince matematiksel hesaplamalar yapmış,” dedi Pamuk Teyze ve ardından,

“Neyse, nerede kalmıştık? Bu piramitler Eski Mısır’da geometri bilgisinin oldukça ileri olduğunu gösteriyor. Sadece geometri de değil gökyüzüyle de çok ilgilenmişler. Güneş’in hareketlerini gözlemleyerek ilk takvimi yapmışlar. Mumyalama tekniği ise onların insan bedeniyle de çok ilgilendiklerini gösteriyor.”

“Mısırlılar’ın da bilmediği şey yokmuş,” dedi Güneş ve ekledi,

“Piramitlerin içine girmeyecek miyiz?” diye sordu Deniz.

“Tabii ki gireceğiz. Haydi, beni takip edin,” dedi Pamuk Teyze.

“İnanamıyorum! Mezara giriyoruz,” dedi Irmak.

Piramidin kapısından içeri girdiler. İçerisi, dışarıdaki sıcağa rağmen oldukça serindi. Önlerine bir metre yüksekliğinde dar bir geçit çıktı.

“Dönsek mi acaba? Ben biraz korkmaya başladım,” dedi Güneş.

Güneş, ilk kez korktuğunu itiraf etmişti. Bu Irmak’ı biraz endişelendirmişti. Güneş’in elinden tuttu ama kendisi de çok rahat sayılmazdı. Hem kendini hem Güneş’i telkin etmek istercesine,

“Korkacak bir şey yok, eğer öyle olsa Pamuk Teyze bizi buraya getirmezd,” dedi.

“Haklısın Güneş, bu geçitler biraz ürkütücü olabilir ama düşün ki bu geçitleri insanlar yapmış, gün-

lerce, aylarca hatta yıllarca bu piramidin içine girip çıkmışlar. Biz sadece bakıp çıkacağız. O yüzden korkma,” deyip Güneş’e sıkı sıkı sarıldı Pamuk Teyze.

“Ama burası çok dar, rahat yürüyemiyoruz,” dedi Deniz.

“Az kaldı, geçidin uzunluğu otuz metre. Geçidin sonundan Yer Altı Odası’na ineceğiz.”

“Yer Altı Odası’nda ne var?” diye sordu Irmak.

“Keops, eğer bu piramit tamamlanmadan önce ölmüş olsaydı onu Yer Altı Odası’na getireceklerdi. Ancak Keops, piramit tamamlandıktan sonra öldüğü için onu yukarıdaki Kral Odası’na taşıdılar.”

Yer Altı Odası’na geldiler. Gerçekten çok ürkütücüydü. Zeminde bazı çukurlar vardı ve sanki bu odanın inşaatı tamamlanmamıştı. Her tarafı taş bloklarla kapatıldığı için içeride oksijen miktarı da çok azdı. Bunu fark eden Pamuk Teyze,

“Haydi, buradan çıkıp yukarıda havalandırmanın olduğu bölümleri gezelim,” dedi.

Yer Altı Odası'ndan çıktıklarında bu sefer yukarı doğru çıkan bir geçitle karşılaştılar. Bu geçidin sonunda ise önlerine, adına Büyük Galeri denilen, daha geniş ve yüksek bir geçit daha çıktı. Bu geçit onları Keops'un odasına götürecekti.

Büyük Galeri'nin sonuna geldiklerinde Kral Odası sol taraftaydı ve burada nefes almak daha kolaylaşmıştı. Neredeyse yüz metre yukarı doğru tırmanmışlardı.

Kral Odası'na girdiklerinde karşılarına taştan bir lahit ve değerli madenlerden yapılmış yüzlerce eşya çıktı.

"Bu eşyaları neden buraya koymuşlar?" diye sordu Irmak.

"Firavunun öldükten sonra dirileceğine inandıkları için onun rahat etmesini sağlayacak değerli eşyalarını da yanına koymuşlar."

"Peki bunlar altın mı?"

"Evet, altın, şunlar da bronz. Mısırlılar, Mezopotamyalılar ve daha birçok medeniyet Milattan Önce 5000 yıllarından itibaren değerli madenleri bulup çıkarma, onları işleme, şekil verme açısından oldukça ustalaşmış. O yüzden Milattan Önce 5000 yıllarına Maden Devri deniyor."

"Nasıl bulmuşlar bu değerli madenleri? Mesela altını nasıl bulmuşlar?" diye sordu Deniz.

“Su kaynakları maden dağlarından madeni sü-
rükleyip getirir. Maden kırıntıları da kumun içine
karışır. Bunu gören insanlar kumun içindeki me-
sela altın kırıntılarının izlerini takip ederek maden
dağına ulaşmışlar, böylece altın kırıntılarının nere-
den geldiğini keşfetmişler.”

Kral Odası bu değerli eşyalarla ışıl ışıl görünü-
yordu.

“İşte Keops ‘un lahidi,” dedi Pamuk Teyze.

“Lahit nedir?” diye sordu Irmak.

“Lahit, mermer ya da taştan oyularak yapılan bir tür tabuttur.”

“Firavun bu tabutun içinde mi?”

“Evet, Memfis şehrinde gördüğümüz mumyalama işleminin aynısı Keops’a da yapılmış. Mumyalandıktan sonra bu lahidin içine konmuş. Lahidin içinde de yine onun en değerli eşyaları var.”

Bir süre lahidin çevresinde dolaşıp bir şey görmeyi umarcasına bakındılar ama lahit dışarıdan bakıldığında bir taş kütesinden başka bir şey ifade etmiyordu. Bir süre daha Kral Odası’ndaki değerli eşyaları inceleyip mermer duvarlara şöyle bir göz gezdirdiler. Tam çıkmak üzerelerken,

“Geldiğimiz yoldan geri mi döneceğiz? Yoksa buradan bir çıkış var mı?” diye sordu Deniz.

“Geldiğimiz yoldan geri dönmek zorundayız,” dedi Pamuk Teyze.

Güneş’in yine canı sıkılmıştı. Artık korkmuyordu ama bu dar geçitler pek hoşuna gitmemişti. Bir an önce çıkmak istiyordu, üstelik karnı da acıkmıştı. Birden aklına parlak bir fikir geldi ve,

“Artık eve dönüyoruz değil mi?” diye sordu.

“Evet, dönüyoruz,” dedi Pamuk Teyze.

“O zaman neden geldiğimiz yolu tekrar yürüyoruz? Papirüs kağıdına burada dokunalım ve o, bizi eve göndersin.”

Pamuk Teyze’nin de gözleri parlamıştı.

“Evet, bunu neden düşünemedik, aferin sana,” dedi.

“Karnı acıkınca Güneş’in kafası çok çalışır,” dedi Irmak.

Deniz belli belirsiz gülümsedi. Güneş’in fikri Deniz’in o kadar hoşuna gitmişti ki,

“Hep karnın acıksın senin Güneş,” dedi.

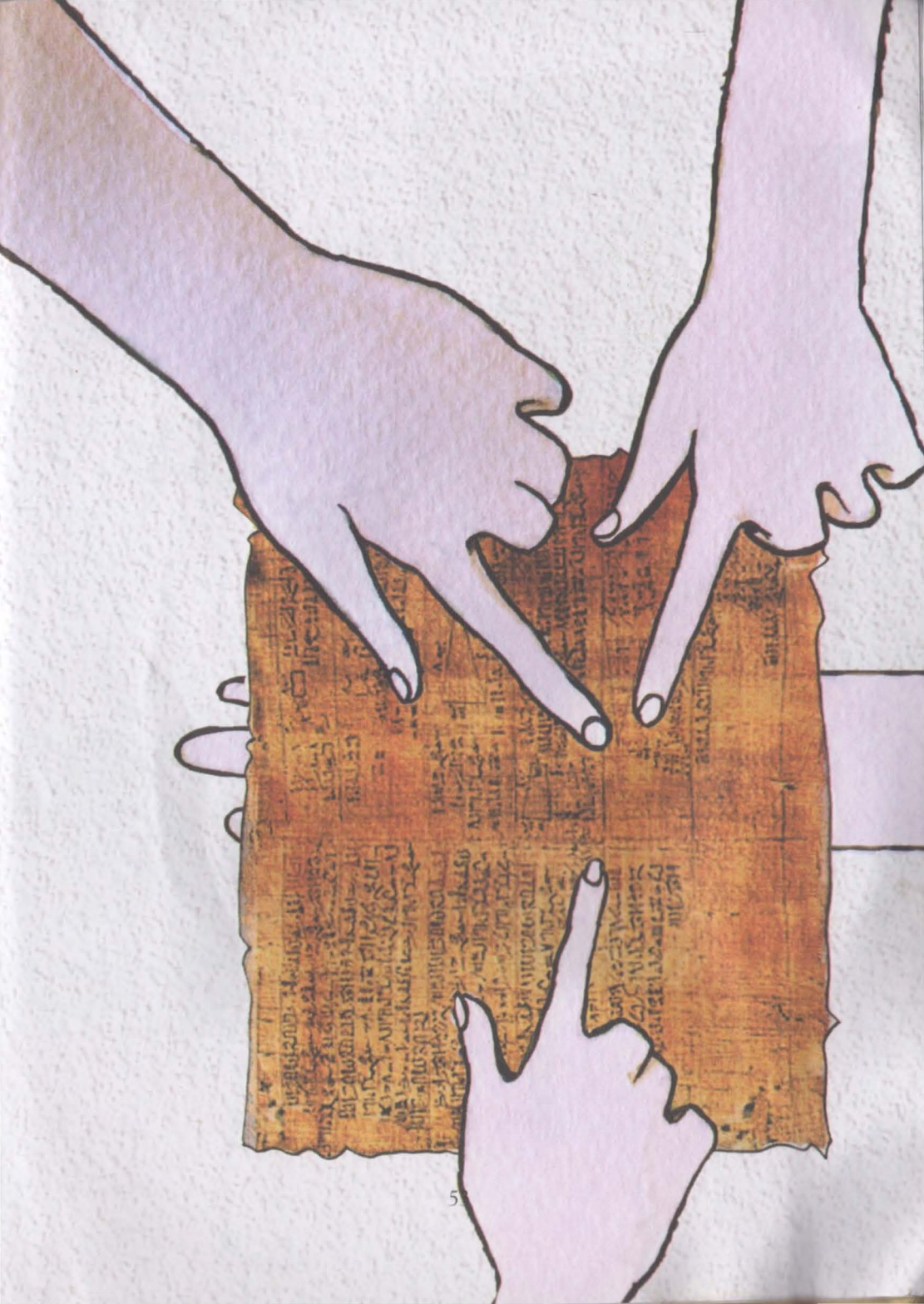
Pamuk Teyze çantasından papirüs kağıdını çıkardı. Papirüs kağıdına dokundular ve yolculuk başladı. Buna pek yolculuk da denemezdi çünkü epeyce kısa sürmüştü.

Güneş en korkusuz halini takınarak,

“Piramitteki geçitten sonra bu tünel çocuk oyuncacı,” dedi.

“Piramitteki o dar geçitten kendimiz yürüdük, tünelde yürümüyoruz bile,” dedi Deniz.

“Ama tünel piramitteki geçitten daha karanlık,” dedi Irmak ve tünel birden aydınlandı.

Pamuk Teyze'nin hazine odasına geldiklerinde anneleri de salonda sohbetlerine devam ediyorlardı.

“Pasta ve kurabiyelerden yiyelim mi?” diye sordu Güneş.

“İlk soracağın sorunun bu olacağını tahmin etmiştim,” dedi Irmak.

Aslında herkes en az Güneş kadar acıkmıştı, sadece Güneş daha açık sözlüydü.

Doğruca salona yöneldiler. Irmak çıkarken göz ucuyla hazine odasına tekrar baktı. Bundan sonraki yolculukları acaba nereye olacaktı?

Salona geldiklerinde annelerinin gözleri ışıl ışıldı.
Deniz'in annesi,

“Az önce anneanneniz telefon etti, bizi Datça'ya davet ediyor. Baban, izni olmadığı için gelemeyecek ama biz birkaç gün içinde yola çıkıyoruz,” dedi.

Her yıl Deniz'in yaz okulu biter bitmez Ağustos sonunda Datça'ya giderlerdi. Ama bu yıl yaz okuluna gidemeyeceği için Datça'ya daha erken gidebiliyorlardı. Yaz okuluna gidememek Deniz'i biraz üzmüştü ama Datça'ya daha erken gidebildiği için artık bu

konu için üzülmeye gerek yoktu. Datça'ya gitme planı onu çok sevindirmişti ama arkadaşlarından ve Pamuk Teyze'den bir süreliğine de olsa ayrılmak biraz canını sıkmişti.

“Hazır ol Deniz! Sana ikinci süper haberi veriyorum. Tülin teyzenler de bizimle geliyor.”

“Güneş ve Irmak'ın yaz okulu var ama,” dedi Deniz.

“Onlar da maalesef bu yıl yaz okulu gidemiyorlar. Bu yıl mantievinde bize yardım edeceksiniz,” dedi Deniz'in annesi gülerek.

Üçü birden inanılmaz çılgınlarla birbirlerine sarılıp zıplamaya başladılar. Pamuk Teyze de onların bu sevincine ortak olmuş kenardan onları alkışlıyordu. Alkış sesini duyunca hepsi birden aniden durup Pamuk

Teyze'ye baktılar. Bir an onu burada yalnız bırakıp gitmek üçüne de tuhaf gelmişti. Güneş her zamanki açık sözlülüğüyle,

“Sen de bizimle gel Pamuk Teyze,” dedi.

Pamuk Teyze bu davete çok şaşırılmıştı. Güneş'in yanaklarını sıkıp,

“Teşekkür ederim davetin için ama siz güzel bir tatil yapıp gelin, tatil maceralarınızı da bana anlatın,” dedi.

Deniz ve Irmak önce annelerine bakıp daha sonra aynı hevesle,

“Lütfen Pamuk Teyze, lütfen, lütfen,” demeye devam ettiler.

Önce Deniz'in annesi,

“Bizim için hiç sorun olmaz, annemin evi kocaman, bildiğiniz köy evi. Hepimize yetecek kadar oda ve yatak var. Ayrıca annemle hemen hemen aynı yaştasınız, ona arkadaşlık da yapmış olursunuz,” dedi.

Ardından Güneş ve Irmak'ın annesi,

“Ev sahipleri için sorun yoksa gelmeniz hepimizi çok sevindirir,” dedi.

“Ben de sizlerle olmaktan çok mutlu olurum ama bilmiyorum, biraz sürpriz oldu benim için.”

Çocuklar Pamuk Teyze'nin etrafını sarmış hep bir ağızdan,

“Lütfen Pamuk Teyze, bizimle gel, lütfen,” dediler.

“Pekala, bu kadar ısrar karşısında nazlanırsam çok ayıp etmiş olurum.”

Pamuk Teyze'nin cevabı üzerine üçü birden el ele tutuşup zıplamaya başladılar. Bir yandan birbirlerine sarılıyor bir yandan Pamuk Teyze'ye ve annelerine sarılıp zıplamaya devam ediyorlardı.

Güneş bu sefer de sevincinden masaya oturmuş kurabiye ve pastalardan iştahla atıştırmaya başlamıştı.

Pamuk Teyze, herkesi tekrar masaya davet etti. Bir haftada neler yapacaklarını neşeyle birbirlerine anlatırken pasta ve kurabiyeler sanki onlara daha tatlı gelmişti ama artık eve dönmeleri gerekiyordu.

Üç gün sonra yola çıkmaya karar vermişlerdi. Tatile çıkana kadar anneleri manteevindeki işlerini düzenleyeceklerdi. Bütün detayları konuştuktan sonra Pamuk Teyze'yle vedalaşıp evlerine döndüler.

Dört bin yıl önce Mısır medeniyeti...İnsanlık
artık tıp, matematik, astronomi ve geometri ile
yaşamını daha da kolaylaştırmayı amaçlıyor...

ISBN: 978-975-584-252-3

